

Sygn. akt: I C 600/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz-Wójcicka

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2021 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą
w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...)

(...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) sp. z o.o.

sp. k. z siedzibą w O. kwotę 8.794,50 zł (osiem tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt cztery złote i pięćdziesiąt groszy)
z odsetkami ustawowymi

za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.415,33 zł (trzy tysiące czterysta piętnaście złotych i trzydzieści trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **IC 600/200**

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O. domagał się zasądzenia

od (...) S.A. z siedzibą w S. na jego rzecz kwoty 8.794,50 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 9 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty. Nadto domagał się zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 10 września 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) numerze rejestracyjnym (...) należący do W. S. (1). Poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego na czas określony od dnia 12 września

2019 roku do 15 listopada 2019 roku, a z tytułu przedmiotowego najmu powód wystawił fakturę VAT opiewającą na kwotę 8.794,50 złotych brutto. Wskazał, że sprawca w/w kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego zakwalifikował szkodę powstałą pojeździe poszkodowanego jaką całkowitą i z tego tytułu wypłacił odszkodowanie w kwocie

2.430 złotych brutto. Odmówił natomiast zapłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a swoją decyzję motywował tym, że poszkodowany w czasie trwania umowy najmu pojazdu zastępczego dysponował, bądź miał prawo użytkować inny pojazd. Odnosząc się do wysokości dochodzonego pozwem roszczenia powód wskazał, że stanowi ona kwotę wynikającą z w/w faktury VAT. Legitymację czynną w sprawie skonkretyzował wskazując, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 12 września 2019 roku nabył uprawnienia do dochodzenia roszczeń dotyczących szkody z dnia 10 września 2019 roku w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany – (...) S.A. z siedzibą

w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu potwierdził fakt przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego szkody z dnia 10 września 2019 roku i wypłaty na rzecz poszkodowanego odszkodowania

z tytułu szkody całkowitej. Odnosząc się do dochodzonego pozwem roszczenia wskazał,

że dokonał rzetelnej i wnikliwej analizy całokształtu sprawy, co skutkowało odmową przyznania powodowi odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Motywując zasadność decyzji podniósł, że prawo poszkodowanego do najmu pojazdu zastępczego nie

ma charakteru absolutnego, a zasadność roszczenia z tego tytułu należy rozpatrywać

w granicach obowiązku wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów

z punktu widzenia art. 354 § 2 kc oraz art. 3682 kc. Wyjaśnił, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalił, że poszkodowany posiadał inny, nowszy samochód, którym mógł zastąpić pojazd uszkodzony, a tym samym poniesione przez niego wydatki z tytułu najmu pojazdu zastępczego uznano za nieuzasadnione i niepozostające w związku przyczynowym

ze zdarzeniem szkodowym. Nadto z ostrożności procesowej zakwestionował czas korzystania z najmu pojazdu zastępczego i zastosowaną przez powoda stawkę dobową najmu. Uzasadniając stanowisko w tym zakresie wskazał, że wystosował na adres e-mail pełnomocnika poszkodowanego informacje o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego na warunkach ubezpieczyciela z zastrzeżeniem, że stawka najmu pojazdu dla samochodu odpowiadającego klasą pojazdu uszkodzonego podlega weryfikacji do kwoty

86 złotych, zaś ten nie wyraził chęci poznania realnych warunków oferty. Za uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, tj. czas wystarczający dla poszkodowanego,

by zagospodarować pozostałości pojazdu, czy też podjąć decyzję o jego naprawie uznał okres 14 dni. Jednocześnie podkreślił, że w jego ocenie bierne oczekiwanie poszkodowanego

na zapłatę odszkodowania jest z sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nie może obciążać zakładu ubezpieczeń.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 września 2019 roku w miejscowości O. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd O. (...) numerze rejestracyjnym (...) należący do W. S. (1). Odpowiedzialność w zakresie odpowiedzialności cywilnej za powstałą szkodę przyjął (...) S.A.

z siedzibą w S.. Szkada została zarejestrowaną pod numerem (...).

(bezsporne, a nadto dowód: oświadczenie sprawcy kolizji – k. 30, zgłoszenie szkody – k. 33-34, e-mail – k. 57, zeznania świadka W. S. (1) – k. 69-70, akta szkody CD –

k. 65, decyzja z dnia 14.11.2019r. – k. 31-32)

W dniu 12 września 2019 roku W. S. (1) pozostawił uszkodzony wskutek kolizji z dnia 10 września 2019 roku w serwisie samochodowym w N.. Wtedy też zdecydował się wynająć pojazd zastępczy za pośrednictwem (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O.. W dniu 12 września 2019 roku zawarł umowę najmu pojazdu na czas określony od dnia 12 września 2019 roku do dnia 13 listopada 2019 roku. Przedmiot najmu stanowił samochód osobowy marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W regulaminie najmu wskazano, że opłata za najem pobierana jest według cennika znajdującego się na stronie internetowej wynajmującego.

(dowód: umowa najmu pojazdu wraz z regulaminem – k. 10-11, cennik – k. 18-25, zeznania świadka W. S. (1) – k. 69-70)

W dniu zawarcia w/w umowy W. S. (2) ustanowił (...) sp. z o.o.

sp. k. z siedzibą w O. swoim pełnomocnikiem w zakresie zgłoszenia roszczenia dotyczącego najmu pojazdu zastępczego, kontaktu z ubezpieczycielem celem pozyskania informacji w przedmiocie przebiegu pojazdu zastępczego. Jednocześnie wskazał ten podmiot jako adresata do wglądu wszelkiej korespondencji szkodowej, w tym przesyłanej drogą elektroniczną.

(dowód: pełnomocnictwo do wglądu do korespondencji – k. 15, akta szkody CD – k. 63)

Tego samego dnia W. S. (1) zawarł z (...) sp. z o.o. sp. k.

z siedzibą w O. umowę cesji wierzytelności, której przedmiot stanowiła wierzytelność przysługująca poszkodowanemu w stosunku do (...) S.A. z siedzibą w S. w kwocie 8.794,50 złotych, a obejmująca zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego przez okres potrzebny do przywrócenia pojazdu cedenta do stanu sprzed zaistnienia szkody lub do jej likwidacji w ramach szkody całkowitej.

(dowód: umowa cesji – k. 13, upoważnienie – k. 12)

W dniu 25 listopada 2019 roku (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O. wystawił fakturę VAT nr (...), obciążając W. S. (1) obowiązkiem zapłaty kwoty 8.794,50 złotych brutto tytułem wynajmu samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za okres od 65 dni, tj. od dnia 12 września 2019 roku do dnia 15 listopada 2019 roku.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 27)

Pismem z dnia 4 grudnia 2019 roku (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O. wezwał (...) S.A. z siedzibą w S. do uregulowania należności wynikającej z faktury VAT nr (...) w kwocie 8.794,50 złotych.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 16-17)

Decyzją z dnia 14 listopada 2019 roku (...) S.A. z siedzibą w S. wypłaciło na rzecz W. S. (1) odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w pojeździe O. (...) w kwocie 2.430 złotych brutto. Z kolei decyzją z dnia 13 grudnia 2019 roku odmówiło (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O. wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu decyzji ubezpieczyciel wskazał, że w oparciu o informacje zgromadzone w toku postępowania likwidacyjnego stwierdził, że poszkodowany w dniu szkody dysponował bądź miał prawo użytkować inny pojazd nadający się do korzystania, a tym samym wydatki z tytułu najmu pojazdu zastępczego nie pozostają w związku przyczynowym z kolizją z dnia 10 września 2019 roku i z tej przyczyny nie polegają refundacji.

(dowód: decyzja z dnia 14.11.2019r. – k. 31-32, decyzja z dnia 13.12.2019r. – k. 28-29)

Szacunkowy zakres rynkowych stawek dobowych najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu na rynku lokalnym wynosi od 69,70 złotych brutto do 202,95 złotych brutto. Stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O. mieści się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa motoryzacyjnego M. P. – k. 81-93)

W okresie od dnia 28 sierpnia 2019 roku do dnia 27 sierpnia 2020 roku W. S. (1) posiadał oprócz pojazdu uszkodzonego wskutek zdarzenia z dnia 10 września 2019 roku także pojazd marki F. (...) o numerze (...). Z przedmiotowego pojazdu korzystała wyłącznie córka poszkodowanego.

(dowód: informacje (...) k. 59-61v, zeznania świadka W. S. (1) – k. 69-70)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie wskazać należy, że pozwany ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 10 września 2019 roku, stąd też nie wymagają szczegółowego odniesienia kwestie związane z podstawami tej odpowiedzialności. Okoliczność bezsporną w realiach niniejszej sprawy stanowi bowiem fakt wypłaty przez pozwanego na rzecz poszkodowanego odszkodowania z tytułu szkody całkowitej w kwocie 2.430 złotych. Pozwany odmówił wypłaty na rzecz powoda odszkodowania z tytułu najmu pojazd zastępczego. Motywując taką decyzję wskazał, że prawo poszkodowanego do najmu pojazdu zastępczego nie ma charakteru absolutnego, a zasadność roszczenia z tego tytułu należy rozpatrywać w granicach obowiązku wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów. Wyjaśnił, że w toku postępowania likwidacyjnego szkody ustalił, iż poszkodowany posiadał inny, nowszy samochód, którym mógł zastąpić uszkodzony, a tym samym poniesione przez niego wydatki z tytułu najmu pojazdu zastępczego były niecelowe i nieuzasadnione, a także nie pozostawały w związku przyczynowym ze szkodą. Nadto z ostrożności procesowej zakwestionował okres korzystania z najmu pojazdu zastępczego i zastosowaną przez powoda stawkę dobową najmu.

Granice odpowiedzialności za skutki zdarzenia wywołującego szkodę wyznacza art. 361 kc, który w § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2).

Poddając analizie tę kwestię wskazać należy, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2004 roku sygn. akt IV CK 672/03, publ. LEX nr 146324). Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury możliwość domaga się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez osoby nie prowadzące działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, tj. wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym ze szkodą w granicach obowiązku wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów określonych w art. 354 § 2 kc, art. 362 § 2 kc oraz 826 § 1 kc. Jednocześnie na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku sygn. akt III CZP 5/11, publ. OSNC 2018/6/56). Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o konieczności zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych,

potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka transportu w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. Termin "wydatków koniecznych" oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (vide: uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 roku sygn. akt III CZP 5/11, publ. OSNC 2012/3/28).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe – wbrew twierdzeniom pozwanego – wykazało, iż poszkodowany W. S. (1) od daty kolizji, tj. od dnia 10 września 2019 roku do dnia 15 listopada 2019 roku, nie dysponował faktycznie innym pojazdem, z którego mógłby korzystać. Co prawda z informacji zawartych w bazie danych Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wynika, że W. S. (1) na dzień wystąpienia szkody posiadał dwa pojazdy osobowe: uszkodzony wskutek zdarzenia z dnia 10 września 2019 roku pojazd marki O. (...) oraz pojazd marki F. (...). Informacje te potwierdził sam poszkodowany w toku jego przesłuchania w charakterze świadka. Jednocześnie wyjaśnił, że nie miał rzeczywistej możliwości korzystania z pojazdu marki F. (...), bowiem samochód ten jeszcze przed kolizją z dnia 10 września 2019 roku oddał do wyłącznego korzystania swojej córce. Definitywnie więc na skutek zaistnienia zdarzenia z dnia 10 września 2019 roku poszkodowany został pozbawiony możliwości korzystania z własnego samochodu. W konsekwencji uznać należy, że uprawniony był do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, który był mu wówczas niezbędny. Biorąc zatem pod uwagę powyższe zapatrywania prawne stwierdzić należy, że zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 kc, a koszt wygenerowany z tego tytułu powinien podlegać refundacji w ramach ubezpieczenia OC jako tzw. wydatek konieczny.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, jakoby poszkodowany nie spełnił ciężącego na nim obowiązku minimalizacji szkody wskazać należy, że w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 roku sygn. akt III CZP 20/17 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, które przekraczają koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu również są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, wówczas gdy ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Poszkodowany zachowuje przy tym prawo wyboru podmiotu, z którym zawrze umowę najmu pojazdu zastępczego, a czynsz zastrzeżony przez wynajmującego jest ekonomicznie uzasadnionym wydatkiem poszkodowanego, podlegającym pokryciu w ramach ubezpieczenia OC, jeżeli nie wykracza poza stawki występujące na rynku lokalnym (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku sygn. akt III CZP 20/17, publ. OSNC 2018/6/56). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku sygn. akt I CKN 1466/99, publ. OSNC 2003/5/64).

Niewątpliwie w świetle powyższych rozważań prawnych poszkodowany nie był obowiązany do wyboru oferty wystosowanej przez pozwanego, a okoliczność jej niewybrania nie jest równoważna z naruszeniem obowiązków wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów określonych w art. 354 § 2 kc, art. 362 § 2 kc oraz 826 § 1 kc. Zgodnie z przywołanym wyżej stanowiskiem judykatury, stawka czynszu najmu pojazdu zastrzeżona przez wynajmującego stanowi bowiem ekonomicznie uzasadniony wydatek, podlegającym pokryciu w ramach ubezpieczenia OC wówczas, gdy nie wykracza poza stawki występujące na rynku lokalnym. Z tych też względów oraz wobec zasadniczych rozbieżności stron co do zastosowanej przez powoda stawki najmu zastępczego na uwzględnienie zasługiwał wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa motoryzacyjnego na okoliczność ustalenia, czy stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda mieści się w ramach stawek stosowanych dla pojazdu odpowiadającego klasą pojazdowi zastępczego na rynku lokalnym.

Powołany w sprawie biegły sądowy M. P. wskazał, że szacunkowy zakres rynkowych stawek dobowych najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego na rynku lokalnym wynosi od 69,70 złotych brutto do 202,95 złotych brutto. Tym samym stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O. mieści się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym.

W ocenie Sądu opinia biegłego M. P. była przygotowana w sposób fachowy i poparty rzeczową argumentacją, a nadto nie budziła też wątpliwości Sądu pod względem formalnym oraz merytorycznym. Strony postępowania nie kwestionowały przedmiotowej opinii, nie żądały jej uzupełnienia czy weryfikacji.

Pozwany zakwestionował także czas trwania najmu pojazdu zastępczego. Odnosząc się do przedmiotowego zarzutu w pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem powodującym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku sygn. akt III CZP 24/04, publ. OSNC 2005/7-8/117). W sytuacji stwierdzenia tzw. szkody całkowitej (jak w realiach niniejszej sprawy) co do zasady kluczowe znaczenie ma chwila wypłacenia przez ubezpieczyciela

na rzecz poszkodowanego pełnego należnego mu odszkodowania z tego tytułu. Dopiero bowiem spełnienie przez ubezpieczyciela świadczenia wyposaża poszkodowanego

w możliwość podjęcia działań celem rzeczywistego naprawienia szkody. Podkreślić należy, że w świetle utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego ustalenie czasu niezbędnego

na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny i jest niezależne od posiadania przez poszkodowanego środków pieniężnych, w tym pochodzących z wypłaty odszkodowania obejmującego różnicę wartości pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym na kupno nowego pojazdu. Dla ustalenia czasu niezbędnego do nabycia pojazdu istotne znaczenie ma natomiast czas zawiadomienia poszkodowanego o sposobie likwidacji szkody przez zapłatę różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym. Z tych względów nie zrywa adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a kosztami poniesionymi na najem pojazdu zastępczego przy tzw. szkodzie całkowitej wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela obejmującego różnicę w wartości uszkodzonego pojazdu sprzed i po wypadku, jeżeli nastąpiła ona, zanim nastąpił upływ czasu niezbędnego do nabycia przez poszkodowanego nowego pojazdu (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 roku sygn. akt III CZP 76/13, publ. OSNC 2014/9/85 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2020 roku sygn. akt V CNP 49/19, publ. LEX

nr (...)).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, że szkoda z dnia 10 września 2019 roku rozliczona została jako szkoda całkowita. Pozwany decyzją z dnia 14 listopada 2019 roku przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2.430 złotych. Umowa najmu pomiędzy poszkodowanym a powodem została natomiast zawarta na okres

od dnia 12 września 2019 roku do dnia 15 listopada 2019 roku. Z okoliczności tej wysnuć należy logiczny wniosek, iż poszkodowany dokonał zwrotu pojazdu niezwłocznie po tym, jak powziął wiadomość o wypłacie należnego mu odszkodowania. Z tych też względów Sąd nie znalazł podstaw, by poddać w wątpliwość zasadność najmu pojazdu zastępczego przez okres stwierdzony fakturą VAT nr (...), tj. okres 65 dni.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i zapatrywania prawne uznać należy, iż zasadnym było oparcie się na ustalonych przez biegłego sądowego M. P. wnioskach. Nie ulega wątpliwości, że stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda nie przekraczała obowiązujących stawek rynkowych, a uzasadniony czas trwania najmu pojazdu wynosił 65 dni, w konsekwencji czego brak jest podstaw do stwierdzenia, że poszkodowany nie wypełnił obowiązku wynikającego z treści art. 362 kc i art. 826 § 1 kc. Z tych też względów ubezpieczyciel obowiązany był wypłacić odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres przewidziany umową najmu w stawce rzeczywiście poniesionej, co zostało udokumentowane w sposób nie budzący wątpliwości wystawioną przez powoda fakturą VAT nr (...).

Mając zatem powyższe na uwadze – na podstawie art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 kc w zw. z art. 361 § 1 i 2 kc oraz w zw. z art. 509 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, aprobując wskazaną w pozwie datę wymagalności świadczenia objętego żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II wyroku – stosownie do jego wyniku –

na podstawie art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 kpc w zw. z § 2 pkt 4 i § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.), zasądzając od pozwanego

na rzecz powoda kwotę 3.415,33 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wśród udokumentowanych kosztów procesu znalazła się również opłata sądowa od pozwu w kwocie 500 złotych, opłata skarbową

od pełnomocnictwa w 17 złotych, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego

w kwocie 884,37 złotych oraz zaliczka na poczet należności świadka w kwocie

213,96 złotych.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski